

**M. Sz. K. a nevem**, képzőművész, fotográfus vagyok, idén engem ért a megtiszteltetés, hogy részt vehettem a meghívásos zsűri munkájában, és pár szót szólhatok ennek a nagyszerű idei fotószalonnak a kiállítás megnyitóján! Rögtön az elején gratulálok a pályázóknak, a kiállítóknak, és természetesen a nyerteseknek! De nem feledkezhetek meg a szervezőkről sem! És engedjék meg, hogy megemlítssem az idei zsűri tagjait, Herendi Péter és Fiala de Gábor két nagyszerű fotográfus és jómagam, de erről már a helyi sajtó is beszámolt.

**A fényérzékenységről** való emlékezet korai fázisából, egy idézet a nagy elsők egyikétől, Henry Fox Talbot-tól a "Természet Irónja" című művéből: "Jelen mű képei kizárólag a Fény behatására nyomtatódtak, a művész rajzeszközének bármiféle segítségével nélkül. **Ezek nap-fényképek, és nem metszetek utánzatai, ahogyan néhányan elképzelik.**"

**Innen nézve** mókás, a szerző fontosnak tartotta annak bizonyítását, hogy nem emberkéz alkotta metszetről van szó, hanem fény nyomatról.... mostanra megfordult a helyzet, ha túl kidolgozott, realistán részlet gazdag festményt látunk, akkor megkérdezzük, nem fotó ez?

**Talbot képein** ember alkotta tárgyak szerepelnek, kilép korának szokásrendjéből, plasztikusan jeleníti meg az egyszerű környezetet, képei ma is készülhettek volna, nem natur morte, hanem tárgyakat látunk mindennapi környezetükben. Majd kétszáz évet átívelő érvényességi tartomány, és még nem ért véget, mert nem ért véget a fotográfia! Sőt maga a szó is koncentrált gyűjtőfogalommá vált az eltelt hosszú évek alatt, a külön fajta specifikációkról majd a későbbi szakmai beszélgetésünkben ejthetünk is szót!

**Fotók, fotográfiák, fényképek**, a fény képei, fény nyomok, egyedi műtárgyak, ezek különféle fajtái. És ha már hozzáfogunk a fény leképezéséhez, alaptól szükség van egy leképező berendezésre, fényképezőgépre vagy kamerára, amibe betöltjük a fényérzékeny anyagot és hajrá... azaz lassítsunk csak, ez még nem a digitális hajrá, hanem Analógia síksága .... messzire ellátni, de olykor lassú az utazás, hosszabb az expozíciós idő, nem olyan hiperérzékeny a nyersanyag, alacsonyabb még az ISO, mint manapság... szerencsére az ipar mindig kisegített!

**Az 1960-as 70-es években**, engem is elért a foto nagy boomja, több is volt neki, és talán ezért vagyunk mi a Baby Boomer generáció tagjai, akik akkortájt születtünk. Szóval kézbe vehettem apám Zorkij gépét, ó milyen csodásan karcolta filmet, így több évtized távlatából is a negárról látni, ez bizony még a Zorkijjal készült. Nem tartott sokáig ez a távmérős élmény, jött utána a tükörreflexes NDK darab, a Praktika Nova, nálam még fénymérő nélküli kivitelben. Jól elvoltam ezzel a szinttel egy darabig, mert Fotó Fáni tanácsolta exponáljak helyesen... és, néha szót is fogadtam neki... Közben egyéb kérdések is már ott ólálkodtak a fejemben. Hogy a pitlibe van az a fényérzékeny anyag? Párhuzamosan festészeti munkálkodásommal lassan

megteremtődött bennem az igény egy bonyolultabb fotografiai képalkotásra! Nem voltam és nem vagyok ezzel egyedül, sőt sokan vagyunk, és méltán tartják, tartjuk a fotográfiát a képzőművészet teljes jogú műfajának!

Ezen a ponton csatolok vissza a **Szentesi fotószalonhoz, testben és lélekben**, annyit tudok, látok, érzek, nagy öröm számomra is, hogy a szalonra beérkezett munkák közt oly sok archaikus technikával létrehozott kép is található! A zsűrizés során jó volt átnézni az anyagot, belemenni, elmerülni, idő utazni a képekkel, vagy megélni az időparadoxont a kidolgozás és témájának látszólagos ellentmondásai kapcsán. De van-e egyáltalán ilyen ellentmondás? A bevezetőben említett Fox Talbot témáinak időntúliséga feloldja ezt a spéci disszonanciát!

**Kezdődjön** el a képcsinálás, ami nem áll meg az expozíciónál, tovább lépve rátérünk labormunka dicsérete!

**Ora et labora** - bezárkózni a sötét kamarába és elmélyülni egy feladatban, valóságos lelki gyakorlat! Sőt, enélkül nem is megy, ettől olyan csodás, hogy a fény leképezése nem működik egyéb irányú elmélyülés, koncentráció nélkül.

**Fura dolog**, nálam sok hibázással szokott indulni egy munkaperiódus, átalakítom az egész lakást / műtermet, mindenhol fényzárok, kotyvasztom a vegyszereket, fényérzékenyíték ...óh jajj, parketta... nagy nehezen belekezek, megindítom a folyamatokat, de napokig semmi eredmény csak termelek valamit, ám nem az igazi.... Apám fejcsóválva mondogatta annak idején: de költséges hobbyd van fiam! Aztán mégis adott még filmre, vagy amire kellett...

**Summa summarum** egyszer csak elkészül egy kép, aztán sorban elkészülnek a képek, sorozatok! Kezdetét veszi a kép közösségi léte, a képmutatás (nem az a csúnya fajta...) megmutatkozás, bemutatás. Esetünkben a kép mutogatása, beküldhetjük a például a Szentesi Fotószalonra, bízunk benne, hogy értő szemek észlelik, méltó helyre kerül, és ez így is szokott lenni, mert a szalon tükröt tart elénk, a visszajelzések építik az alkotót, még ha olykor a tagadásban is, mert az új is a régiekből lesz még ha tagadja is azt!

**Hogy vajon így van-e** azt az értő közönség majd eldönti! Menjünk és nézzük meg a kiállítást és beszéljünk róla, Gárdonyival szólva: Melyhez hasonló jókat kívánok!

Minyó Szert Károly fotóművész